

Պարույր Սևակ

Ներում եմ

Ես չե՛մ հարգում, ճի՛շտ հասկացեք,

Ես չե՛մ հարգում,

Բայց ներում եմ շահելներին՝

Երբ գուր տեղը կոհիվներ են նրանք սարքում -

Մեղավոր է հորդող ուժի ավելցուկը:

Ես չե՛մ հարգում, ճի՛շտ հասկացեք,

Ես չե՛մ հարգում,

Բայց ներում եմ անելներին՝

Երբ ասում են շատ լրջորեն,

Հետն էլ տնքում.

-Բա սա ձո՞ւկ է: Մեր ժամանակ լա՛վն էր ձուկը...

Ես ներում եմ

Օտար երկրում լիազորված հայրենասեր այն դեսպանին,

Որ հայրենիք տանող ճամփա չի հարցրնում՝

Իմանալով, որ իր դժբախտ հայրենիքում վիշապացել

Ու խժռում է բռնակալի դեռ երեկվա բարակ օձը:

Այսպես՝ նաև ես ներում եմ ինքնասպանին,

Թե մի քնած ժողովուրդ է արթնացրնում

Նրա միակ կրակոցը...

Ու ներում եմ գլխացավը՝

Թե ծագում է տարիքն առած կուսությունից,

Գլխացավանքն անակրնկալ՝
Թե գալիս է հաշող շանցած քսությունից.
Եվ այն ցավը,
Որ արդյունք է սիրո անուշ հիվանդության,
Եվ այն հիվանդ սովորույթը,
Որ ծնունդ է ավանդության:
Թող որ ներվի
Նաև սուտը անմեղունակ,
Ամեն կոպիտ անմեղ հանաք,
Ամեն ամպ օր ու եղանակ:
Եկեք նաև մի՛ նեղանաք,
Թե սիրում են՝ ցույց չեն տալիս,
Բայց մի՛ ներեք,
Թե ցույց տալիս, բայց չեն սիրում:
Եկեք նաև նրա՛ն ներենք,
Ով լռում է հարկադրված,
Սակայն գոնե փրփրում է,
Բայց ոչ նրան,
Ով դավում է
Եվ ցավում է՝ հարկադրված...
Ես չներե՞մ երեխեքին, եթե նրանք
Եվ թանկարժեք իր են կոտրում,-
Թող սպառնան մինչև անգամ և լուսնյակի՛ն:
Ես կներեմ ամե՛ն տեսակ ձեռնածություն ու հնարանք-
Եթե նրանք
Երեխայի սրտաճմլիկ լացն են կտրում,
Երեխայի լացն են կտրում, բայց ոչ խաբում
Դավաճանած եղջյուրակիր ամուսնյակին...
Երբ ենք ներում կամ չենք ներում,
Հասկանո՞ւմ եք:

Մենք ներում ենք

Ամեն անգամ

Ու լոկ այնքա՛ն,

Որքանով որ կատարվածը հասկանում ենք:

29.V.1957թ. 10.VI.1957թ. 21.XI.1957թ.

Մոսկվա